Tizenkettedik üzenet

Hiábavalóságok hiábavalósága, a valóság Jézusban és Isten fiainak a megjelenése

Igeolvasmány: Préd 1,2-11. 14; 2,17. 22; 3,11; 12,8; Zsolt 39,4-6; Ef 4,17-21. 24; 1Jn 5,20; Róm 8,19-22

I. „Hiábavalóságok hiábavalósága, minden hiábavalóság" [Kecskeméthy] – Préd 1,2b:

A. A Prédikátor 1,2-11 igében azt látjuk, hogy ennek a könyvnek a témája hiábavalóságok hiábavalósága:

1. A Prédikátor könyvének központi gondolata az a hiábavalóságok hiábavalósága, ami az emberi élet a nap alatt az Istentől való elszakadásában – 2. vers.
2. A Prédikátor könyvének tartalma egy leírás a bukott emberiség emberi életéről a nap alatt, a romlott világban folyó életről – Ef 2,12.
3. Salamon tanításai a Prédikátor könyvében azt mutatják, hogy az emberi élet a romlott világban hiábavalóság, szélkergetés – 1,14.
4. A Prédikátor könyve szerint az emberi történelem, a kezdetétől a jelenig, hiábavalóság – 12,8.
5. Nem számít, hogy egy dolog mennyire lehet jó, kiváló, bámulatos és csodálatos, amíg a régi teremtéshez tartozik, része a nap alatti hiábavalóságok hiábavalóságának – 1,9; 2,11. 17. 22.
6. Egyedül az új teremtés, amely a mennyekben és nem „a nap alatt" (1,9) van, nem hiábavalóság, hanem valóság – 2Kor 5,17; Gal 6,15; Ef 4,24.

B. A Zsoltárok 39,4-6-ban Dávid ráébredt az élete jelentéktelenségére és hiábavalóságára:

1. Ebben a zsoltárban Isten eljuttatta Dávidot arra a felismerésre, hogy semmi és hiábavalóság volt; megtanulta, hogy minden ember a legjobb formájában is teljesen hiábavalóság – 5. vers.
2. Annak a felismerése, hogy az állapotunk bűnös (Zsolt 38.) és a helyzetünk hiábavalóság, megnyitja az utat Krisztus számára, hogy megfeszítsen minket és belénk lépjen, és így azáltal lecseréljen minket, hogy Önmagát éli rajtunk keresztül, és előidézi, hogy egy organikus egyesülésben együtt éljünk Vele, miként Pál ezt a Galata 2,20-ban kifejezi.

C. Az embert Isten a legmagasabb rendű és legnemesebb céllal teremtette, vagyis azért, hogy az ember kifejezze Istent az Ő képében az Ő isteni életével és természetével – 1Móz 1,26:

1. Isten ellensége, a Sátán, az ördög, közbelépett, hogy bűnként befecskendezze magát az emberbe, akit Isten az Ő céljáért teremtett – 3,1-6; Róm 5,18; 3,23; 1Jn 3,4.

2. Az ember eme bukása által az ember és minden teremtett dolog, amit Isten az ő uralmára bízott, hiábavalóság alá vettetett (Róm 8,20-21); így az emberi élet a romlott világban szintén hiábavalósággá lett.
3. Ebből a hiábavalóságból való megmenekülésünk útja az, hogy visszajövünk Istenhez és Istent Krisztusban megváltásként, életként, jómódként, élvezetként, örömként és megelégedésként vesszük, hogy Isten még mindig használhasson minket arra, hogy betöltsük az eredeti célját az ember teremtésében az Ő örökkévaló ökonómiájának betöltéséért – Préd 12,13-14.

D. Habár az emberi élet a romlott világban hiábavalóság, szélkergetés, fel kell ismernünk, hogy Isten az örökkévalóságot az ember szívébe adta – 3,11:
1. Az „örökkévalóság" a Prédikátor 3,11-ben egy Isten által beültetett, a korokon át munkálkodó célérzet, amit semmi sem tud megelégíteni a nap alatt, csak Isten (The Amplified Bible [Felerősített Biblia]).
2. Isten az embert az Ő képére teremtette és alkotott benne egy szellemet, hogy az ember befogadja és tartalmazza Őt, és legyen egy szíve, ami Magát Istent keresi, hogy Isten lehessen az ember megelégedése – 1Móz 1,26; 2,7; Zak 12,1.
3. Habár az ember elfordult Istentől, és a bűn a Sátán által közbelépett, hogy meghiúsítsa az embernek befogadni Istent az ő megelégedése végett, mégis az Isten utáni vágy, Istennek a keresése, továbbra is megmarad az ember szívében – Préd 3,11.
4. Időleges dolgok soha nem elégíthetik meg az embert; egyedül az örökkévaló Isten, aki Krisztus, tudja megelégíteni az ember szívében lévő mély célérzetet – vö. 2Kor 4,18.

II. Az Efézus 4,17-21 szakaszban és a 24. versben Pál bemutatja nekünk a valóságot Jézusban egy olyan járáshoz, ami többé nem az értelem hiábavalóságában van:

A. Az Efézus 4,17-ben Pál arra inti a hívőket, hogy többé ne járjanak úgy, „mint ahogy a pogányok járnak az ő elméjüknek hiábavalóságában":
1. A bukott emberiség mindennapi életének alapvető eleme az értelem hiábavalósága.
2. A pogányok, a nemzetek, a bukott emberek, akik az ő okoskodásaikban, érveléseikben hiábavalókká lettek – Róm 1,21:
   a. Isten nélkül, az értelmük hiábavalóságában járnak, és a hiábavaló gondolataik vezérlik és irányítják őket.
   b. Istennek és Pál apostolnak a szemében, amit csak a világban lévő emberek gondolnak, mondanak vagy tesznek, nem egyéb, mint hiábavalóság.

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

3. A nemzetek, akik az értelmük hiábavalóságában járnak, elsötétültek a megértésükben a szívük keménysége miatt [angol ford.] – Ef 4,18:
   a. Amikor a bukott emberek értelme hiábavalósággal van megtelve, a megértésük el van sötétülve Isten dolgaiban – Zsolt 94,11.
   b. A bukott ember szívének keménysége a megértésében lévő sötétségnek és az értelme hiábavalóságának a forrása – Ef 4,17-18.

B. Az Efézus 4,17-ben és a 21. versben van egy szembeállítás a Jézusban lévő valóság és a bukott emberi értelem hiábavalósága között:
   1. A bukott ember istentelen járásában hiábavalóság van, de Jézus istenes életében valóság.
   2. A valóság Jézusban az új embernek „a valósága" [angol ford.], ami a 24. versben szerepel:
      a. A csalárdság (22. vers [angol ford.]) a Sátán megszemélyesítése, a valóság (24. vers) pedig Isten megszemélyesítése; a csalárdság az ördög, a valóság pedig Isten.
      b. Isten mint a valóság Jézus életében volt kiállítva – 21. vers.
   3. A valóság Jézusban Jézus életének a valódi állapotát jelenti, amit a négy evangéliumban írtak le:
      a. Jézus emberi életvitele a valóság szerint való volt, vagyis Maga Isten szerint való – Ef 4,24.
      b. Jézus életének az esszenciája valóság; Ő mindig valóságban járt.
      c. Minden, amit az Úr az emberi életében tett, a kifejezett Isten volt, ennélfogva pedig valóság volt.
   4. Jézus valóság szerinti élete a minta [példakép] a hívőélethez – 2Jn 1-2. 4; 3Jn 3-4:
      a. Tanulnunk kell Krisztust és Őbenne kell tanítva lennünk, hogy a valóság életét éljük – Ef 4,20-21; 2Jn 1; Jn 4,23-24.
      b. Krisztus Teste tagjaiként a valóság életét kell élnünk, amint a valóság Jézusban van – egy Istent kifejező élet.

C. Azért tudunk a valóságban élni, ami Jézusban van, mert „mi Őbenne vagyunk, aki igaz [angol ford.]" – 1Jn 5,20:
   1. *Ő, aki igaz* Istenre vonatkozik, aki szubjektívvé válik a számunkra; vagyis az objektív Isten az Igazzá válik az életünkben és tapasztalatunkban.
   2. Őbenne lenni, aki igaz – az Igazban lenni – annyit tesz, hogy az Ő Fiában Jézus Krisztusban vagyunk, mert az Úr Jézus, Isten Fia, az igaz Isten – 20. vers.

3. Az Igaz az isteni valóság; ismerni az Igazat jelentése ismerni az isteni valóságot ennek a valóságnak a megtapasztalása, élvezése és birtoklása által.

III. Mivel a teremtés hiábavalóság alá vettetett, a teremtés sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését „azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a romlandóság rabságától az Isten fiainak dicsőséges szabadságára" – Róm 8,19-22:

A. Annak eredményeként, hogy a Sátán bűnként befecskendezte magát az emberbe, az ember és minden teremtett dolog a romlandóság rabszolgaságába került, és hiábavalóság alá vettetett – 5,12; 8,20:
   1. Mivel a teremtés hiábavalóság és a romlandóság rabszolgasága alá vettetett, minden a nap alatt hiábavalóság – Préd 1,2; 12,8.
   2. Jelenleg a teremtés a hanyatlás és romlás törvénye alatt rabszolgasorban van; az egyedüli reménye, hogy megszabadul a romlandóságnak ebből a rabszolgaságából Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságába, amikor Isten fiai megjelennek – Róm 8,20-21.

B. A teremtés sóvárogva várja – teljes összpontosítással figyeli – „Isten fiainak megjelenését [kinyilatkoztatását]" – 19. vers:
   1. Kinyilatkoztatás a felfedését vagy megjelenését jelenti egy olyan valaminek, ami előzőleg el volt fedve vagy rejtve – Ef 1,17; 3,5; Gal 1,15-16; Jel 1,1.
   2. Az Úr második eljövetelekor, amikor meg fogunk dicsőülni és a testünk teljes megváltást fog nyerni, a lepel fel fog emelkedni – Róm 8,18.
   3. A teremtés, ami „együtt sóhajtozik [Károli: fohászkodik] és vajúdik mind idáig" (22. vers), Isten fiainak a megjelenését várja (19. vers).
   4. Ez a megjelenés lesz a kiteljesedése a megbizonyíttatás folyamatának, amin most haladunk át – vö. 1,4, 1. lábjegyzet.

C. Habár az egész teremtés jelenleg a hiábavalóság és romlandóság állapotában tartatik, Isten el fogja hozni a királyságát, hogy leszámoljon a jelenlegi állapottal – Jel 11,15:
   1. Az eljövendő királyság Isten dicsőségének a királysága, elsősorban Isten megjelent fiaiból álló királyság lesz – Mt 6,10. 13; Róm 8,19.
   2. Isten dicsősége együtt jár az Ő királyságával, és az Ő királyságának tartományában fejeződik ki – Mt 6,10. 13b; Zsolt 145,11-13.
   3. Isten elhívott minket, hogy belépjünk az Ő királyságába és dicsőségébe – 1Thessz 2,12:
      a. Isten királysága a tartomány a számunkra, hogy imádjuk Istent és élvezzük Istent az isteni uralkodás alatt az Isten dicsőségébe való belépést szem előtt tartva – Mt 6,13b.

b. A királyság a tartomány Isten számára az ereje gyakorlásához, hogy kifejezze az Ő dicsőségét – Jel 5,10. 13.
c. A királyság ragyogásának célja az Atya megdicsőülése – Mt 5,16.

4. Isten királysága Isten megnyilvánulása az Ő dicsőségében az Ő hatalmával az isteni igazgatásért; így az Isten királyságába való belépés és az Isten kifejezett dicsőségébe való belépés egyidejűleg történik meg egy dologként – Héb 2,10; Mt 5,20; 1Thessz 2,12; 2Thessz 1,10; Jel 21,9-11; 22,1. 5.
5. A teremtés sóvárogva várja és feszült figyelemmel kíséri Isten királyságának az eljövetelét; a királyság megjelenésének idején az egész teremtés fel fog szabadulni, és Isten megnyilvánult fiai meg fognak szabadulni a hiábavalóságtól, és fényleni fognak, mint a nap az ő Atyjuknak királyságában – Mt 13,43.

© 2020 Living Stream Ministry